

Michael Grant

HELD

Vertaling Erica van Rijsewijk

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer. Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2019 Michael Grant
Oorspronkelijke titel: *Hero*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 HarperCollins Holland
Vertaling: TOTA/Erica van Rijsewijk
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Wil Immink Design/iStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0445 7
ISBN 978 94 027 5900 6 (e-book)
NUR 285
Eerste druk januari 2020

Gedicht van Edna St. Millay, 'My candle burns at both ends', vertaald door Herman de Coninck in 'De overwinningen van Millay', *Tirade*, jaargang 24 (nrs. 252-261).

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

EEN

Seks, gebak en natuurkundige wetten

‘Ik moet toegeven: dit is mooi spul. Lijkt me zo.’ Dekka Talent klonk niet blij terwijl ze de stof van een beddenlaken tussen duim en wijsvinger heen en weer wreef. ‘Heel glad en zacht.’

‘Beter dan mijn oude slaapzak,’ zei Francis Specter met een geeuw, en ze woelde door haar rode haar en sloeg het beddengoed van haar eigen bed open. ‘Vind je het erg als ik...’ Ze gebaarde naar de badkamer.

‘Het is net zo goed jouw badkamer als de mijne, meissie.’

Ze deelden de slaapkamer, ieder met haar eigen queensize bed, nachtkastje met lamp, fles bronwater, afstandsbediening voor de tv en muntsnoepjes op het hoofdkussen. Dekka was van hen tweeën de oudste – ze mocht al wel stemmen, maar nog geen alcohol drinken – en bezat een ernst en een fysieke présence waardoor ze nog ouder leek.

Francis Specter was een nieuwkomer in Dekka’s leven, en ook in dat van de rest van de groep; een ondervoed wit meisje van veertien met een waakzame, wantrouwende blik in haar ogen.

Beide meisjes hadden een verleden vol pijn en trauma’s. Dekka had de FAKZ overleefd, die meestal de Perdido Beach Anomalie of PBA werd genoemd, de bizarre ondoordringbare, ondoorzichtige koepel van 36 kilometer doorsnee waarin 332 kinderen onder de vijftien jaar gevangen hadden gezeten. Met 332 kinderen was het begonnen... maar op het laatst waren dat er heel wat minder.

Nadat de FAKZ-koepel was ingestort, had Dekka vier jaar lang

een betrekkelijk normaal leven geleid; ze had haar best gedaan om weer naar de achtergrond te verdwijnen door een baantje te nemen als caissière bij een Bay Area Safeway. Maar aan dat anonieme leventje was een einde gekomen toen duidelijk was geworden dat er nog meer van de rots – hetzelfde ruimtepuin dat door een buitenaards mutageen virus was besmet als waardoor de FAKZ was ontstaan – op de aarde af geraasd kwam.

Een geheime groep van de overheid – Binnenlandse Veiligheids Task Force 66, BVTF-66 – had Dekka naar de Ranch gebracht en had daar geprobeerd om haar met behulp van de rots een paar van de vermogens te geven die ze in de FAKZ had bezeten. Het plan van BVTF-66 had deels gewerkt. Dekka had inderdaad vermogens gekregen, maar niet degene die ze in de FAKZ ooit had bezeten. Er waren dingen veranderd. Buiten de begrenzingen van de koepel gingen mutaties door toedoen van de rots gepaard met veel angstaanjagender vermogens, vergezeld door lichamelijke veranderingen, vaak heel extreme. In Dekka's geval had de rots een beetje katten-DNA opgepikt, en wat beelden uit Dekka's eigen geest, en had zijn ondoorgrondelijke spel gespeeld, met als resultaat een morf met giftige slangen op de plek van haar dreads en een lichaam dat met vacht bedekt was.

Dekka's oude vermogen om de zwaartekracht om te buigen had plaatsgemaakt voor een vermogen om alles – of iedereen – aan stukken te scheuren wat haar voor de voeten liep. Alsof ze een menselijke blender of kettingzaag was. Ze had geleerd deze kracht gericht in te zetten, maar nog steeds was die angstaanjagend destructief. In de loop van te veel gevechten had Dekka van muren, vloeren en plafonds geen spaan heel gelaten. En menselijke wezens – oké, slechteriken natuurlijk, maar toch nog steeds menselijke wezens – waren veranderd in bloederige hompen vlees. Door Dekka's toedoen. Door haar wil.

Dekka was niet erg te spreken over de zachte lakens, omdat zij geen enkele reden had om te geloven dat het leven het haar

opnieuw zou toestaan te overleven, laat staan te overleven te midden van luxe. Ook was ze niet blij met de vierehalve badkamer, stuk voor stuk wonderen van marmer, spiegels en glas, met diepe badkuipen en douches waar je een heel rugbyteam in kon schoonspuiten, voorzien van handdoeken die zo dik en zacht waren dat Dekka op slechts eentje ervan comfortabel had kunnen slapen, om nog maar te zwijgen over het bed.

Luxe, zo was Dekka van mening, maakte je maar week. En de toekomst voelde helemaal niet week of zacht aan.

Maar de lakens in elk geval wel.

Ze moest zichzelf ook bekennen dat het een tikje intimiderend was. Zij was geen rijk kind, zoals haar sidekick Armo, die zich prima staande wist te houden. Armo's pad naar de Rockborn Gang was begonnen toen hij in Malibu zijn 600pk-Viper van negentigduizend dollar in de prak had gereden. Dekka zou niet eens voor één maand de verzekeringspremie van zo'n voertuig hebben kunnen betalen.

Van Francis Specter wist Dekka dat zij met een heel ander soort moeilijkheden te kampen had gehad; ze had bij haar moeder gewoond, terwijl die verslaafd was geraakt aan drugs en een verderfelijk leven leidde bij een racistische motorbende in een kaal kamp in de Mojavewoestijn.

Francis was ook een uit rots geborene, maar terwijl Dekka een regelrechte vernietigende kracht bezat, was het vermogen van Francis merkwaardiger, vergaander en moeilijker te doorgronden: Francis kon zich door massieve voorwerpen heen begeven. Of zo zag het er van buitenaf tenminste uit. In werkelijkheid verplaatste Francis zich naar een vierde ruimtelijke dimensie, en in plaats van dat ze ergens dóórheen ging, ging ze... erómheen.

Als Francis de benjamin van de Rockborn Gang was, dan was Dekka degene die doorging voor een verantwoordelijke volwassene, wat geen rol was waar ze nou zo blij mee was. Naast Dekka en Francis bestond de Rockborn Gang uit Shade Darby, Malik Te-

nerife, Cruz (nee, Hugo Cruz Rojas) en Armo, die zijn geboortenaam Aristoteles Adamo niet meer gebruikte, omdat die te lang was en je er makkelijk de spot mee kon drijven. Armo was er ook misschien niet de man naar om door het leven te gaan met de naam van een groot filosoof.

Armo was een witte jongen – een heel grote, sterke, bijzonder knappe, best aardige, maar niet al te slimme gast met een Oppositionele Opstandige Gedragsstoornis (Oppositional Defiant Disorder, oftewel ODD), waardoor het voor hem heel moeilijk was om ooit te doen wat hem werd gezegd.

Armo had ook een morf, een wezen dat wel wat weg had van een ijsbeer met diverse verontrustende menselijke trekken. In die morf zag Armo – zolang je het hem beleefd vroeg en niet probeerde hem rond te commanderen – er geen probleem in om een tank aan te vallen.

De Rockborn Gang had op dat moment een hotelsuite betrokken met drie slaapkamers en vierenhalve badkamer in het Caesars Palace in Las Vegas. De suite zou tienduizend dollar per dag kosten als hij hun niet was aangeboden door het dankbare management van het Caesars Palace, met de enthousiaste steun van de Conventie en Bezoekers Autoriteit in Las Vegas, de overheidsinstantie en officiële marketingorganisatie die bestemmingen in Zuid-Nevada moest promoten. De autoriteiten in Las Vegas wisten wel hoe ze hun dankbaarheid moesten uiten; volgens hen was het namelijk vooral aan de Rockborn Gang te danken dat Las Vegas was bevrijd van de uit rots geboren malloot Dillon Poe, die mensen hersenspoelde en zichzelf de Charmeur noemde, en van het daaropvolgende overmatig wrede ingrijpen van het leger. Als de Rockborn Gang Poe niet had tegengehouden, was de kans groot geweest dat Las Vegas met de grond gelijk zou zijn gemaakt.

Uiteraard besepte Las Vegas ook hoezeer het het toerisme ten goede kwam dat de stad onderdak bood aan de groep mensen waar Facebook, Instagram, Twitter en YouTube bol van stonden

– de mensen over wie meer dan over wie ook ter wereld werd geschreven, die het meest geliefd en gehaat waren, die het meest werden geprezen en beschimpt. Slechts twee dagen na wat #CasinoOorlog, #MadMaxVegas en #Vegapocalypse werd genoemd, en wat bekendstond onder nog een heleboel andere namen, werden er al flink wat vluchten en hotelkamers geboekt, nadat de hele zaak voor enige tijd op slot was gegaan.

De Rockborn Gang had Las Vegas miljarden dollars bespaard, en nu bracht hun aanwezigheid de gokkers terug. Er werd al serieus over gesproken om een standbeeld op te richten, wat Dekka niet verkeerd leek, en in elk geval beter was dan te worden gehaat en opgejaagd, maar het maakte haar toch allemaal zenuwachtig. Een zwarte lesbische FAKZ-overlevende zou zich nooit zo volledig kunnen ontspannen als Armo, die Dekka toen ze de slaapkamer binnenkwam aantrof terwijl hij languit over de bank en salontafel gedrapeerd lag, gekleed in een pyjamabroek, en met een bagel links op zijn blote bast en een tubetje smeerkaas rechts.

‘Hm,’ zei Dekka tegen Armo, want meer kreeg ze er voordat ze een kop koffie had gedronken niet uit.

‘Er zit koffie in die kan,’ zei Armo, wijzend met zijn mes met vegen smeerkaas erop.

Cruz zat aan één kant van de fabelachtig luxe kamer met haar gebutste paarse Moleskine-boekje opengeslagen op haar schoot, een pen in haar hand; ze maakte aantekeningen en wierp af en toe een steelse blik op Armo, die dat zoals altijd totaal niet in de gaten had.

Dekka schonk in en dronk.

‘Heilige Communie in de Kerk van Cafeïne?’ plaagde Cruz.

Dekka knikte. ‘Dat zie je helemaal goed.’ Er hing een verwachting in de lucht die Dekka deed fronsen. ‘Wat nou? Waar wachten jullie tweeën op?’

‘We zitten eigenlijk...’ Cruz hield haar hoofd schuin omdat ze iets hoorde, en stak een hand op. ‘Laat maar. Je ziet het vanzelf.’

Shade Darby, een wit meisje met bot afgeknipt donker haar – ze had er zelf in zitten hakken – en het soort ogen dat gaten dwars door je heen boorde, opende de deur van haar slaapkamer, stapte naar binnen in een badjas van het Caesars en deed de deur weer losjes achter zich dicht. ‘Is er nog koffie?’

‘Zie je, Dekka,’ zei Cruz alsof ze een gesprek voortzette, ‘we wachten totdat Shade en Malik hebben besloten hoeveel tijd ze laten verstrijken voordat hij naar buiten komt.’

‘Naar buiten?’ Dekka keek naar Armo, die zijn schouders ophaalde, zodat zijn smeerkaas omlaagrolde over zijn borstkas.

Cruz reageerde met een veelbetekenend knikje naar de deur die Shade zojuist achter zich had gesloten.

‘Huh? O. Ahhh,’ zei Dekka. ‘Ik was ervan uitgegaan dat Shade en jij een kamer zouden delen.’

‘Ze heeft een beter aanbod gekregen,’ zei Cruz.

‘Nee, nee, nee. Kappen nou,’ waarschuwde Shade.

Dekka was niet joviaal; ze was niet iemand voor scherts of plagerijen, maar dit was een schot voor open doel. Met een quasi-streng stem zei ze: ‘Weet je, Cruz, dat Shade en Malik een kamer hebben gedeeld zegt nog helemaal niet dat er, je weet wel... iets gebéúrd is. Je moet niet te snel conclusies trekken.’

‘Nou, er is wel degelijk iets gebeurd,’ zei Armo. ‘Ik weet ook wel dat Maliks vermogen mensen pijn bezorgt, maar de geluiden die ik vannacht heb gehoord klonken toch heel anders.’

‘O, gaan we op die toer?’ Shade schudde haar hoofd. ‘Jullie realiseren je toch wel dat als ik morfeer, ik snel genoeg ben om jullie alle vier tegelijk alle hoeken van de kamer te laten zien?’

Op dat moment kwam Malik de slaapkamer uit, en Cruz zei: ‘Hai! Drie minuten, op de kop af.’

‘Goeiemorgen,’ zei Malik. Malik was Afrikaans-Amerikaans, een eerstejaarsstudent met schattige krulletjes, slaperige ogen en een griezelig IQ. Shade en hij hadden lang geleden iets met elkaar gehad, maar ze hadden het uitgemaakt, omdat... Nou ja, omdat

Shade zelf vond dat ze obsessief en te voortvarend was geweest, en niet te beroerd om vrienden te manipuleren.

Of zoals Dekka het stelde: omdat ze een genadeloze bitch was.

Degene tegen wie Dekka en de anderen zich nu richtten was niet helemaal de echte Malik. Het was Maliks morf. De echte Malik, de Malik die tevoorschijn zou komen als hij ooit zou demorferen, was een jongen die zulke ernstige brandwonden had opgelopen dat de artsen op het punt hadden gestaan hem in een kunstmatige coma te brengen, zodat hij kon sterven. De rots had hem gered, maar wel tegen een afschuwelijk hoge prijs. Ieder van hen – Francis fascinerend genoeg uitgezonderd – voelde de opdringerige, aanmatigende aanwezigheid van de onzichtbare Duijtere Toeschouwers wanneer ze gemorfeerd waren. Malik leefde daar dag en nacht mee zolang hij in de morf was – en demorferen zou voor hem een uiterst pijnlijke dood betekenen.

Maar op dat moment oogde Malik ongewoon vrolijk. Zo niet bij hem passend en domweg gelukkig dat Cruz hardop begon te giechelen en de anderen het niet konden nalaten te grijnzen. Het was geen wellustige blik, hield Dekka zichzelf voor... Nou goed, misschien was het dat deels ook wel... Maar allemaal mochten ze Malik, bewonderden ze hem, en stuk voor stuk beseften ze dat hij van hen allemaal degene was die de ergste klappen had opgelopen. Dus om Malik nu te zien glimlachen was...

...alsof de zon opkwam.

Malik zei welbewust 'Goedemorgen' tegen Shade, overdreven formeel, alsof ze elkaar sinds gisteren niet meer hadden gezien.

'Aannemelijk,' merkte Cruz droogjes op. 'Volkomen aannemelijk. Ik zou er zó in tuinen.'

Dekka dronk haar koffie op en liep naar het van de vloer tot aan het plafond reikende raam om naar buiten te kijken, en om het verdriet te camoufleren dat in haar opwelde. Het deed haar echt goed om Malik zo gelukkig te zien, en eerlijk gezegd beviel

het haar wel dat de altijd zo coole en beheerste Shade zich nu gegeneerd en opgelaten leek te voelen. Dat was wel eens goed voor haar. Maar het haalde onvermijdelijk ook persoonlijke herinneringen naar boven – herinneringen aan haar eigen gedoemde, verloren en van maar één kant komende liefde voor een meisje dat Brianna heette. De Wind had ze zichzelf genoemd. Die maffe, onverschrokken, roekeloze Wind.

Eén keer te vaak maf, onverschrokken en roekeloos, schat van me. Eén keer te vaak.

Cruz, die een baby had gered, waardoor dat beeld dé iconische foto van #ArmageddonVegas was geworden, had de nacht alleen doorgebracht, omdat het alternatief zou zijn geweest dat ze een kamer met Armo had moeten delen, en dat stond niet op de agenda, ook al had Dekka Cruz meer dan eens een verlangende blik zien werpen op de jongen die had kunnen doorgaan voor de vierde Hemsworth-broer.

Het stemde Dekka verdrietig om te zien dat Cruz een oogje op Armo had. Bij Armo had Dekka niets van valsheid of haat bespeurd, maar dat wilde nog niet zeggen dat hij ook zou vallen voor een transgender-latina van één meter tachtig. Dekka's eigen leven werd overschaduwd door verloren liefde, en die pijn wenste ze niemand toe.

Francis kwam binnen, met nat haar en een gezicht dat straalde van verbazing. 'Er zijn in de douche wel... wel...' begon ze.

'Ja, ja, die is fijn,' mompelde Dekka.

Maar Francis liet zich niet van de wijs brengen door Dekka's puriteinse zwaarmoedigheid ten overstaan van zo veel luxe. 'Er zijn wel iets van zes douchekoppen! Zes! Aan het plafond zit een grote brede en verder zijn er...'

Dekka luisterde al niet meer toen de beschrijving van de wonderen van de douche maar door- en doorging. De waarheid was dat het echt een verbazingwekkende douche was. Het was het soort douche dat Dekka zou verwachten als ze in de hemel kwam.

Even werd ze afgeleid door de gedachte aan Sint-Petrus, die als een soort makelaar uit een woonprogramma zou zeggen: *En wacht maar tot je de douche ziet!*

Armo stond op, trok zijn pyjamabroek recht en verkondigde: 'Het is al halfelf, en anders dan jullie ben ik al vanaf acht uur op. Ik ga beneden naar het zwembad. Wie gaat er mee?'

Op Cruz na had niemand interesse. Dekka zag haar donkere ogen zich focussen op een klodder smeerkaas die aan Armo's blote bast kleefde en dacht: *arm kind*.

Omdat er niemand reageerde, verdween Armo een badkamer in en kwam in een zwembroek weer naar buiten. 'Roep me maar als er iets gebeurt.'

'Cruz, ik dacht dat jij zo van zonnen hield,' zei Shade toen Armo de kamer uit was.

Cruz schokschouderde. 'Ik weet niet wat ik dan aan moet. Dat is een probleem.'

'O, aha.' Shade huiverde.

'Je zou altijd nog kunnen aantrekken wat ik draag,' stelde Dekka voor. 'Een T-shirt en een short. Dat is niet genderspecifiek.'

Cruz keek ongemakkelijk, en Dekka hoopte maar dat ze niets doms had gezegd. Jarenlang had zijzelf moeten verduren dat mensen allerlei aannames deden alleen maar omdat ze gay was, of omdat ze zwart was, en zelfs onschuldige nieuwsgierige vragen begonnen na een poosje vervelend te worden. Of in Dekka's geval werden ze dat al meteen.

'Ik wil er niet uitzien als...,' begon Cruz, maar toen maakte ze haar zin zachtjes mompelend af met een beschaamd: 'Jee, ik wil niet dat hij gaat denken dat ik hem stalk.'

Dekka ging tegenover haar zitten op de plek die Armo had vrijgemaakt en boog zich naar voren in een poging haar conversatie met Cruz privé te houden. 'Lieverd, Armo is een goeie gozer. Maar wat je ook doet, probeer hem nooit rond te commanderen. Verder is er niets mis met hem. Die gast is een pure Malibu-*beach boy*, zo

relaxed als maar kan. Maar nogmaals, en ik kan dat niet genoeg benadrukken: je moet hem geen commando's geven.'

Cruz grijnsde. 'Ja, snap ik. Hij zei al dat hij ODD heeft. Het duerde even voordat ik erachter was dat hij een Oppositionele Opstandige Gedragsstoornis bedoelde.'

Dekka glimlachte warm. 'O, Armo is een ODD'er van de bovenste plank, maar hij is goed voor mensen. Als je in de penarie zit, zou je willen dat Armo bij je was.'

Armo. *Maf, onverschrokken en roekeloos. Ik hou van een bepaald type, dacht Dekka droogjes, ook al is dat niet altijd ook een romantisch type.*

Ze liep naar de andere kant van de enorme woonkamer, waar Shade nu in een ernstig gesprek verwickeld was met Malik.

'Ha, Dekka,' zei Shade, gebarend naar een stoel. 'Malik heeft een theorie.'

Van alle interne relaties binnen de Rockborn Gang was er geen zo emotioneel beladen als die tussen Shade en Malik. Shade was er vier jaar geleden bij geweest toen de FAKZ uiteindelijk was ingestort, zodat de getraumatiseerde jonge bewoners, onder wie Dekka, naar buiten hadden kunnen komen. Shade was die dag haar moeder verloren, die was vermoord door Gaia, de monsterlijke alien in mensengedaante die tijdens de laatste dagen van de FAKZ een schrikbewind had gevoerd. Haar dood was een obsessie voor Shade geworden, een obsessie waardoor ze Cruz en Malik met haar had meegesleept deze nieuwe nachtmerrieachtige wereld in.

Door toedoen van Shade was Malik wat hij nu was. Door Shade moest hij nu leven met de niet-aflatende aanwezigheid van de Duistere Toeschouwers. Die waren bij hem geweest toen hij de nacht met haar had doorgebracht; die hadden gezien wat hij zag, hadden gevoeld wat hij voelde.

Hoe moest dat voor Malik geweest zijn, vroeg Dekka zich af. En ze moest weer denken aan hetzelfde wat ze over Cruz had gedacht: *arm kind.*

‘Ooit bestond de meest geavanceerde computergame ter wereld alleen maar uit een virtuele tennisbal en twee virtuele rackets,’ zei Malik, tussen twee hapen van een bosbessenmuffin door. ‘Daarna kregen we *Pac-Man* en *Galaga*. Toen *Mario* en *Donkey Kong*. Vervolgens *The Sims*, waarbij menselijke spelers avatars konden maken en besturen die voor mensen moesten doorgaan. Dat was het keerpunt, precies dat moment. Van toen af aan werd de gamer een god. De gamer was niet meer alleen een blij gezicht dat naar bolletjes hapte en geesten achternazat, maar schiep nu virtuele mensen en manipuleerde hun wereld.’

‘Gaat dit over de Duistere Toeschouwers?’ vroeg Dekka zachtjes. Shade knikte.

‘Als je een perfecte gesimuleerde wereld zou creëren, zo perfect, zo verfijnd dat die miljoenen, zelfs miljarden individuele mensen zou omvatten,’ vervolgde Malik, geanimeerd zoals hij vaak was wanneer hij een uiteenzetting gaf over exacte vakken of grote gitaristen, ‘een simulatie zo geavanceerd dat ieder van die gesimuleerde mensen zelfstandig zou kunnen handelen, zo echt dat de spelstukken, de avatars, iets zouden ervaren wat voelde als de realiteit.’

Dekka stak een hand op. ‘Komt hier wiskunde aan te pas?’

Malik gaf haar een knipoog, en Dekka werd overweldigd door de bijna moederlijke gevoelens die ze voor hem koesterde. Shade mocht dan een manipulatieve *brainiac* zijn, maar die meid had wat mannen betrof wel een geweldige smaak.

‘Ik zal me tot Engels beperken,’ zei Malik.

‘Ga door,’ zei Dekka. Haar blik dwaalde naar Shade, en ze dacht: *als je het hart van deze jongen breekt, geef ik je persoonlijk op je falie.*

‘Het punt is dat simulaties net als elk ander computerprogramma kunnen worden gereproduceerd. Dus als we vermoeden dat er één simulatie is, moeten we ervan uitgaan dat dat er net zo goed miljoenen kunnen zijn. Eén realiteit en een poten-

tieel onbegrensd aantal simulaties. Op één realiteit kunnen wel miljarden simulaties zijn. Wat statistisch gezien zou betekenen dat de kans groot is dat we ons niet in een oorspronkelijke werkelijkheid bevinden die geleidelijk aan is ontstaan, maar in een simulatie.'

Cruz kwam terug uit de badkamer en plofte neer, waarbij ze een beetje koffie morste. 'O god, is het weer zover?'

'Hij heeft beloofd dat er geen wiskunde bij komt kijken,' fluisterde Dekka met een souffleursstem.

'In feite is niet met zekerheid te zeggen of je nou in een simulatie leeft of niet. Tenzij er iets misloopt. Een technische storing. Of misschien een hack.'

'Denk jij dat de Duistere Toeschouwers de hackers zijn?' vroeg Shade omwille van Dekka en Cruz, want zij wist er bijna net zoveel van als Malik – ongeveer evenveel als je op een basiscollege natuurkunde leerde.

Malik haalde zijn schouders op. 'Ik weet niet. Ik heb geen idee. Misschien zijn we een tv-programma. Misschien zijn we een game. Misschien zijn we iets wat onze driedimensionale hersenen niet eens kunnen beschrijven.' Hij huiverde en sloot zijn ogen, alsof hij pijn had. Soms waren de Duistere Toeschouwers zo opdringerig dat het voelde als een soort pijn. Na een korte stilte vervolgde Malik: 'De vraag is: Francis.'

'Ik hoor je wel,' zei Francis, die weer naar binnen kwam, een hand uitstak naar de overvolle schaal met gebak en even inhiel om te vragen: 'Mag iedereen hiervan eten?'

'Neem maar, Francis,' zei Cruz.

'Jij bent een afwijkend figuur.' Malik richtte zich tot Francis. 'Voor de rest heeft iedereen die van de rots heeft genomen drie dingen met de anderen gemeen.' Hij tikte ze af op zijn vingers. 'Eén: er heeft een lichamelijke verandering plaatsgevonden, er is sprake van een morf, nu eens vagelijk dierlijk, dan weer...' Hij schokschouderde. 'Ten tweede: een vermogen, iets wat de con-

ventionele natuurkundige wetten tart. En ten derde: de Duistere Toeschouwers in je hoofd elke keer dat je in de morf bent.’

‘Dat geldt voor iedereen behalve voor Francis,’ zei Shade. ‘Morf? Ja, dat hele prismatische, regenboogachtige ding dat ze doet. Een vermogen? Zonder meer. Maar geen Toeschouwers. Waarom is dat?’

Malik slaakte een zucht. ‘Nou, schat...’ Hij verstarde even en wierp Shade een schuldbevuste blik toe. ‘Ik bedoel: Shade, dat floepte er, eh... zomaar ineens uit.’

Shade glimlachte – wat maar zelden gebeurde, zeker de laatste tijd. ‘Weet je, Bunny, ik geloof niet dat ons geheimpje nog erg geheim is.’

‘Hè?’ Cruz deed alsof ze heel verrast was. ‘Shade en Malik?’

‘Ik weet niet wat ik hoor,’ zei Dekka met een volmaakt vlakke stem.

‘Maar goed,’ zei Malik – te hard.

‘Probeer maar niet Malik tegen te houden als hij eenmaal op zijn praatstoel zit,’ zei Shade.

‘Zoals ik al zei –’

‘En? Hoe was het?’ onderbrak Cruz hem, druk knipperend met haar wimpers.

Ontzet keek Malik haar met open mond aan.

Maar Shade zei met zachte, verbaasde stem: ‘Alsof je van een klif valt en doodgaat, en een hand je opeens vastgrijpt en weer naar boven hijst.’ Ze trok een gezicht dat bedoeld was om – te laat – aan te geven dat ze maar een grapje maakte.

Kijk eens aan, ze is menselijk.

‘Dus,’ drong Malik aan, en zijn stem kreeg iets wanhopigs, ‘het punt is dat als we in een simulatie leven, datgene wat we altijd als onveranderlijke natuurkundige wetten beschouwden in feite alleen maar software is, het besturingssysteem van dit universum. En software kan worden herschreven. Waar het om gaat is dat niets van al dat gedoe met die supervermogens mogelijk is, niet onder de wetten van de realiteit zoals we die altijd hebben aan-

vaard. Iemand, íéts, heeft het programma herschreven waarin die natuurkundige wetten waren vastgelegd.'

Francis had zich afzijdig gehouden van het goedmoedige geplaag. Dekka wist dat ze zich niet echt een deel van de groep voelde, en waarschijnlijk voelde ze zich daarnaast ook jong.

'Als we gewoon een of ander programma zijn, dan... Nou, wat dan?' vroeg Francis.

Malik haalde zijn schouders op. 'Dat verandert in feite niets. We kunnen er niets aan doen dat we ons echt voelen, want subjectief gezien zijn we ook echt. Ik denk, dus ik ben, zoals Descartes al zei.'

'Wie is deekart?' vroeg Francis zich hardop af.

'Nee, nee,' zei Shade hoofdschuddend. 'Wat je ook doet, breng hem nou niet van zijn à propos.'

'We voelen echte emoties, echte pijn. Die zijn voor ons althans echt,' vervolgde Malik, die zijn best deed zich door de voortdurende onderbrekingen niet van de wijs te laten brengen. 'Op een bepaald niveau maakt het helemaal niet uit of we in een echte wereld of in een simulatie zitten. Maar...'

'Maar wat?' drong Dekka aan. Ze probeerde weerstand te bieden aan een croissant en vroeg zich af of ze gebruik zou kunnen maken van de sportzaal van het Caesars zonder dat ze zou worden gestoord door mensen die een selfie wilden maken met een uit rots geboren mutant.

'Maar Francis voegt zich niet eens naar de "nieuwe" regels. Zij voelt de Duistere Toeschouwers niet. En preciezer gezegd: haar vermogen blijft niet beperkt tot onze drie dimensies. Zij kan zich in extra dimensies bewegen. Misschien wel,' zei hij met langzame nadruk, 'in hún dimensie.'

Ze hoorden de deur van de hotelsuite opengaan, en Armo kwam terug, in een zwembroek en op badslippers, een handdoek over zijn schouders geslagen. 'Waar hebben jullie het over?'

'Over extradimensionale ruimte en meervoudige universums,' zei Malik.

‘Nou, dan mis ik dus niks. Maar goed, ik kom even terug om mijn zonnebril te halen. Het is zonnig en heet als de hel, en bij het zwembad kun je nacho’s krijgen. Jullie zouden ook moeten komen. Heb jij zin, Cruz? Kom met me mee,’ soebatte hij met vleierende stem. ‘Ik moet iemand bij me hebben om mee te hangen, en al Dekka’s verhalen heb ik al minstens twee keer gehoord.’

Cruz zette grote ogen op en een blos steeg op vanuit haar hals. ‘Ik heb geen zwemkleden.’

Armo wuifde dat weg. ‘Een short en een T-shirt. Kom nou mee. Ze hebben me zo’n tentgeval toegewezen, een cabana of zoiets – ik heb er niet verder naar gevraagd. Daarin is wel ruimte voor een mannetje of zes. En ze zijn me al een enorme schaal met fruit en kaas komen brengen.’

Cruz zei: ‘Wacht even, dan zoek ik een foto op waarin ik kan morferen.’ Ze lachte, en het klonk een tikje hysterisch. ‘Je zou kunnen gaan chillen met Olivia Wilde.’

Armo trok een gezicht. ‘Tja, weet je, ik heb geen idee wie dat is. Kom op, Cruz, anders moet ik je nog dragen.’

‘En dat zou je niet willen, Cruz,’ zei Shade op zo’n zorgvuldig neutrale toon dat Dekka die herkende als veelbetekenende spot, die Shade op een discreet verborgen opgestoken middelvinger van Cruz kwam te staan.

‘Oké, ik ga wel even een korte broek aantrekken.’

Armo plofte neer op de bank, zodat Shade er bijna af stuiterde, en zei: ‘Dat kon wel eens een poosje gaan duren. Dus leg me binnen maximaal zestig seconden eens uit hoe het zit met dat hele gedoe van ruimte, aliens en extra universums.’

Dekka keek de hele kring rond en zag blije gezichten. Mooi zo. Het was goed om blij te zijn. Je wist maar nooit wanneer dat voor het laatst was.